

Elhunyt Kálmán Péter

*Megérdemelné a békés halált
minden írnok, aki az éjszakában
tollat fog és papír fölé hajol.
(Pilinszky János:
Betűk, sorok)*

Péter,

ez egyike annak a számtalan cédulának, amit az asztalodon hagytam . Az asztalodon? Inkább úgy mondanám: az asztalunkon, hisz az elmúlt tizennégy év alatt szorosan egymás mellett állt a két ütött-kopott íróasztal, tetejükön a rendetlen papírhalmazokkal, amik a legkisebb érintésre ledőltek, egymásraborultak, összekeveredek. De minden szelet papír, minden feljegyzés a helyére került, minden levélke eljutott a címzetthez , s mindre jött válasz - ha aznap épp nem futottunk össze, akkor írásban. Hát erre a levélre ki válaszol? És mikor? Ki meséli el nekem, hogy hogyan kell viselkedni abban a percben ...

Emlékszel? Te néhány hónappal előttem készítetted el a disszertációdát - Táncsicsról írtál - , s néhány hónappal előbb volt a doktori védésed is. Milyen jó volt, hogy mindent részletesen elmondtál, mindenre felhívtad a figyelmemet, nehogy készületlenül érjen bármi is a vizsgán. Péter! Nem teheted ezt most velem! Ez sokkal, de sokkal fontosabb vizsga, nagyobb a tépje, miért nem segítesz a felkészülésben?

Látod, magadra hagytalak akkor ott izgultam érted az ajtó előtt. A nehéz órában egyedül voltál, te, akinek lételeme volt a család, a közösség, barátok, kollégák és tanítványok.

Apa voltál és tanár, a szó legnemesebb értelmében. Apa, aki felvállalja a rábízott család terhét - úgy, hogy nem tekinti tehernek . Tanár, aki minden mozdulásával gyarapítja mások tudását - úgy, hogy ezt senki sem érzi tehernek. Szakmai tudást, emberséget, világlátást közvetítettél a körülötted élőknek. Hozzád mindenki bátran fordulhatott, belőled mindenki meríthetett, te sohasem vártál viszonzást. Csodálatosan tudtál hallgatni, s csodálatosan tudtál beszélni. Figyelő hallgatásod megnyitotta az emberi lélek zsilipjeit, bölcs szavaid megnyugvást hoztak, lecsendesítettek, megbékítettek. Bölcs - ezt a jelzőt negyvenéves emberre nemigen használják. De hogyan nevezhetném másként azt a képességet, amellyel megtaláltad mindenkire az utat. Véleményt mondtál, ítéletet alkottál, de nem bántottál meg soha senkit. A hibát kárhoztattad, s nem azt, aki elkövette. A civakodókat kibékítetted, az ellenségeskedőket lecsillapítottad, s még az ostobákra is vetettél egy elnéző

tekintetet - hisz nem tehetnek róla. Megértésed, beleérzőképességed forrása a harmóniára való törekvés volt, mely nem más, mint a szeretet.

Péter, ha most itt volnál, nem hagynád, hogy ennyire magunkba roskadjunk. Biztos lenne egy félmosollyal kísért megjegyzésed, a szemüveged cinkosan megvillanna, s mi máris nem éreznénk olyan keménynek és ridegen megváltoztathatatlanak a tényeket.

*Nem tudok elszakadni a gondolattól: nem kellett volna meghalnod. Ha többet törődöttél volna magaddal, ha panaszkodtál volna, ha nem akartad volna kímélni a környezetedet, ha önzőbb lettél volna és többet gondolsz önmagadra, akkor... akkor nem lettél volna **Kálmán Péter**.*

Isten veled!